

Co to znaczy, że Kościół jest święty?

ks. Maciej Zachara MIC

Na początku modlitwy różańcowej, kiedy od-
mawiamy Skład Apostolski, mówimy: „Wierzę
w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny...”,
a w mszalnym wyznaniu wiary powtarzamy słowa:
„Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostolski Koś-
ciół”. W obu wyznaniach wiary mowa jest o świętości
Kościoła. Jak te słowa rozumieć? Dzisiaj, gdy głośno się
mówi o skandalach i nadużyciach popełnianych przez
osoby duchowne, wiele osób może mieć trudność
z przyjmowaniem tych słów, a dla niektórych mogą
one nawet brzmieć gorsząco. Warto więc pochylić się
nad pytaniem postawionym w tytule.

Świętość Kościoła to nie jest to samo, co osobista świę-
tość członków Kościoła i tych dwóch spraw nigdy nie
należy mylić ze sobą. Kościół jest święty, ponieważ jego
Założycielem i Głową jest Chrystus, Syn Boży, który wraz
z Ojcem i Duchem Świętym odbiera cześć jako „sam je-
den Święty” (KKK 823). Chrystus jest święty i zarazem jest
źródłem wszelkiego uświęcenia. Dlatego obdarzył Koś-
ciół darem Ducha Świętego i wyposażył go w pełnię środ-
ków zbawienia, jakimi są przede wszystkim słowo Boże
i sakramenty. Dzięki temu Kościół zjednoczony z Chry-
stusem sam jest przez Niego uświęcany i w Nim może
także pełnić misję uświęcania. Szczególnym znakiem
skuteczności uświęcającej łaski Chrystusa obecnej w Koś-
ciele są święci wszystkich czasów. Świętymi nazywamy
tych wiernych Kościoła, w których życiu łaska Boża wy-
dała dojrzale owoc świętości. Niektórych z nich Kościół
uroczyście ogłasza świętymi przez akt kanonizacji, sta-
wiając wszystkim za wzór i jako orędowników. Jednak
wspólnota świętych jest znacznie większa niż tylko spo-
łeczność tych, którzy oficjalnie zostali takimi ogłoszeni.
Święci są tymi, w których z całą mocą zajaśniała świętość
samego Chrystusa. Pierwszą we wspólnocie świętych jest
Najświętsza Maryja Panna. Jak mówią modlitwy lity-
giczne, zwłaszcza te przeznaczone na uroczystości Nie-
pokalanego Poczęcia i Wniebowzięcia Maryi, jest Ona
wizerunkiem Kościoła w chwale, a Kościół podziwia
w Niej to, czym pragnie i spodziewa się być.

Mówiąc, że Kościół jest święty świętością Chrystusa
oraz, że jej szczególnym znakiem i świadectwem są świę-
ci, żadną miarą nie chcemy przez to tworzyć wrażenia,

FOT. ISTOCK

■ Katedra Maryi Wspomożycielki, Patronki Australii w Sydney

że kwestia świętości nie dotyczy także nas osobiście. Nie
brak w Kościele osób mówiących o sobie: „Ja nie chcę
być święty, jestem zwykłym katolikiem”. To nieporozu-
mienie. Już w Starym Testamencie Bóg powiedział do
swego ludu wybranego, będącego zapowiedzią Kościo-
ła: „Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty” (Kpł 11,44).
Z kolei w Nowym Testamencie święty Piotr pisał do
nowo ochrzczonych: „Wy zaś jesteście wybranym ple-
mieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym,
ludem Bogu na własność przeznaczonym” (1 P 2,9).
Z tego, że Chrystus jest Święty i że pozostaje On na za-
wsze obecny w swoim Kościele, wynika nasze powoła-
nie do świętości. Oczywiście, nikt nie rodzi się święty.
Sakrament chrztu, który ogromna większość przyjmuje
w niemowlęctwie, włącza w Chrystusa i przyobleka w Jego
świętość, czego widzialnym znakiem w liturgii chrzciel-
nej jest przyobleczenie w białą szatę. Ale ta łaska wymaga
potem świadomej odpowiedzi i współdziałania. Dlatego
w Kościele nikt nie jest doskonale święty, wszyscy są na-
tomiasz w drodze uświęcenia, pośród pokus, upadków
i kolejnych nawróceń. Wszyscy członkowie Kościoła,
łącznie z tymi, którzy w nim pełnią najwyższe urzędy, są
grzesznikami, objętymi łaską Chrystusowego odkupienia
i będącymi na drodze uświęcenia. Dlatego Kościół jest
jednocześnie święty i potrzebujący oczyszczenia (KKK
827). Słowa te nie są w żadnym razie próbą usprawied-
liwiania i relatywizowania grzechów ludzi Kościoła. Tak
jak z jednej strony grzeszność ludzi Kościoła nie niweczy
obecnej w nim świętości Chrystusa, tak z drugiej strony
niedopuszczalne byłoby cyniczne samousprawiedliwie-
nie: „Tylko Chrystus jest święty, a ja jestem grzesznikiem,
więc co ja mogę na to poradzić?”. Kościół jest wspólnotą
składającą się z grzeszników, którzy są na drodze nawró-
cenia i uświęcenia i dlatego korzystają z obecnych w Koś-
ciele środków uświęcenia. Pamiętać tutaj trzeba o prze-
strodze, którą sformułował Chrystus w obrazie winnego
krzewu i latorośli. Mogą być latorośle, które są wpraw-
dzie włączone w winny krzew, ale nie przynoszą w nim
owocu. Dlatego zostaną one odcięte i wrzucone w ogień
(J 15,2.6). Jest to obraz tych chrześcijan, którzy stają się
biernymi konsumentami łaski Bożej, z własnej winy nie
wydając owocu dojrzałego nawrócenia i uświęcenia. ■